

Sesin Sabikalıdır Sevdanın Sabahlarında

— isa-inan · 12 Mart 2010

-----ölü zamanlardan sevgiyi doğuran Denize

Hiç bir şey aşkı inkar edemez
Tanrı bile

Hasreti isa

bir çöl düştü sol yanıma
buna deniz diyor kimileri
kadın ateşle yaklaşıyor yanıma
düşüm
gözü kapalı bir hayatın peşine
koca bir dünü kartallarla bölüştüm

yeryüzü gözyaşlarıyla besliyordu kadını
hangi ayraçla ayrılıyorduk birbirimizden
sabırsızdı bütün siyahlar
aşk bazen susmaktır namluda
bir bulutun üstüne yığılmadan gözlerin
b/ak bana

karanlıkları içine çeker deniz
bir martı aç kaldığında cinnet geçirir
bütün aşklar gebe kalır ayrılığa
çığlıklar acının çocuğu
sesin rengi solgun
açlık yutulur lokma değil
seni ışıkla ödüllendiriyor hayat
sen aldatılmış bir aşk gibi
solgun yüzüne atıyorsun tokat

son sürgün değilsin yalnızlığa
aşk
dağlarda çıplak ayakla dolaşmaktır
uçurumların ucunda durduğunda yorgunluğun

benden bir dal uzanır sana
ellerlim köprü olur ayrılıklara

ara sıra yasaklanmış kitapları havalandır koynunda

yeri geldiğinde ölüm de bağışlamayı bilmeli
öyle değil mi
ey sevgili

sesin sabıkalıdır sevdanın sabahlarında
gözlerinde mevzilenir üç beş damla
yaralı bir yağmur gibi düşersin
hangi mevsimi sallasa fırtına
saçların dökülür ağlarken omuzlarıma
insan kendini kanatmak istiyorsa
gül günden önce kanar aşka
diken bahanesidir ayrılığın

kuşlar dönmüyorlarsa gittikleri yerden
kesilen ağaçlar yeşermediğinde
utanır kırılan dallardan bahar
yanık otları koklarken namlular
aşk çiçeklerini söndürür korkular
biliyorsun
zamanı sende öldürmeye yeminliydi adamlar

şimdi sen misin
hayatın tecavüze yeltendiği ıslak buğu
bekleme istasyonlarında ellindeki koca bavulla
kiralık katillerin kalbura çevirdiği bedenin
zorla sürükler kendini vagonlara
şimdi sen misin
yüreğimin dilini bilmediği kaçak yolcu

senden önce de kartalları vurdular dağlarda
sen gözlerini dayıyorsun yorgun bir silaha
ateşi ağıt diye yakardın
sesini barut
öfkeni gül diye aşıladın koca çınarlara

şimdi sen misin
uykularımı döven yokluğunla duran karşımda

kaçıncı rüya gördüğümüz
doęduğumuzdan bu yana
ey insan
ne zaman ölümün ipliğini çıkaracaksın pazara

İsa İnan
bir mart ayazına dayandı gece iki bin onu biraz geçince